

DIVADELNÍ TŘEBÍČ 2

ZPRAVODAJ XII. NÁRODNÍ PŘEHLÍDKY
AMATÉRSKÉHO ČINOHERNÍHO
A HUDEBNÍHO DIVADLA

KVĚTEN 2003

Očekávali jste zahájení Divadelní Třebíče na náměstí? ... „Ani omylem!“

Zahájení přehlídky Divadelní Třebíč se letos odehrálo nikoliv na náměstí tak, jako obvykle, ale jen za zdmi Malovaného domu. Poslechněme si, jak netradiční přivítání na tradiční přehlídce vysvětluje dlouholetý ředitel této akce, pan Jaroslav Dejl: „I když jste všichni očekávali, že opět budeme dělat něco na náměstí, ani omylem. Součástí divadla jsou i přestávky, neboli pauzy, a proto letos inscenujeme divadelní pauzu. Proto se zahájení koná tady (v *Malovaném domě - pozn.red.*). Na náměstí jsme dali přestávku.“

V úvodní řeči pak J.D. přivítal starostu města Třebíče pana Miloše Maška, pány místostarosty Jana Karase a Stanislava Mastného. Představil odbornou porotu (v jeho podání odpornou porotu) v čele s profesorem (v jeho podání docentem) doktorem Janem Císařem a jeho ženou, Mirkou Císařovou. Zvláštní pozornost věnoval člence poroty Aleně Exnarové - úctu k ní zdůvodňuje následujícími slovy: „Jest to ona, která musí to, co ti pánové nakecají, sepsat tak, aby to vyšlo.“ Za tento výrok se pak pánům porotcům omluvil a jeho omluva byla akceptována. Z dalších účastníků pak byly uvítány především paní ředitelka Artamy Praha Lenka Lázniovská, finanční podpora z ministerstva, paní Katina Lisá z krajského odboru kultury a památek a paní ředitelka MKS Třebíč Jaromíra Hanáčková.

Závěrečná část řeči J.D. byla věnována členům divadelních souborů kteří „podstoupili martyrium nastudování inscenace, porodu, to je premiéry, a posléze to dítě přivezli ukázat sem k nám do Třebíče.“ J.D. doufá, slovníkem zasloužilého pedagoga „že se tedy dítě bude líbit, že nebude zlobit a bude oklasifikováno dobře a shovívavě“. V další části zahájení neformálně přivítal účastníky přehlídky starosta města Třebíče pan Miloš Mašek a vyslovil za nás za všechny nesouhlas s letošní pauzou na náměstí a s těžkou omluvitelnou absencí trebičské divadelní múzy následovně: „Nevím jestli mám být rád, že je to tady (v *Malovaném domě - pozn.red.*) a ne na náměstí, protože jsem přišel o nějaké to zajímavé příjemné líbání. Když múzy přiletěly, tak občas nějaká ta hubička padla.“

Starosta města Třebíče Miloš Mašek připije na zdar přehlídky

Krásy Třebíče zdarma!

Všem držitelům odznaku Divadelní Třebíče, tedy všem účastníkům (hercům, režisérům, porotcům, kritikům) je umožněn vstup zdarma na trebičskou věž (nedaleko Národního domu, dominantu našeho města, z níž získáte největší přehled o veškerém dění), dále vstup na výstavu Malovaného domu (v němž proběhlo slavnostní zahájení a který je ozdoben nádhernými sgrafity) a zdarma můžete zhlédnout výstavu trebičského malíře Ladislava Nováka v židovském městě v Zadní synagoze (nedaleko za řekou, doporučujeme k návštěvě a toulání starými uličkami, stejně jako návštěvu židovského hřbitova).

Nesení znaků na úkor rozvíjení situací

Třebíčská část divadelní přehlídky byla zahájena představením Malého divadla Kolín *Strasidla cantervillská*. Scénář napsal volně podle Oscara Wilda režisér Martin Drahovzal. Už samotná dramaturgie pracuje s poněkud jiným druhem humoru, než je u Wilda obvyklé, ale lze ji považovat za poměrně zdařilou. Nápad se závěrečným zabitím ženy velvyslance je rozhodně zajímavý a inscenace k němu viditelně směřuje od svého počátku tím, jak je tato postava nastolena a jak na ni její muž reaguje: historie se prostě opakuje.

Inscenace byla přehledně zorganizovaná a příběh čitelný. Ale přesto působila poněkud zdoluhavě a ani jsme se příliš nebavili (s výjimkou některých dílčích okamžiků – například odnesení tenisové rakety na tácu či přísahání pani Umneyové na golfovou hůl). Nutně si tedy musíme položit otázku, proč tomu tak bylo. Všechny postavy byly vybaveny základními znaky, charaktery, což by samo o sobě mohlo být v pořádku. Jenže dál už se pak nijak nerozvíjejí. Je kladen důraz na detail, na udržení těchto znaků na úkor rozvíjení situací a vztahů. Všechno se tak řeší především předáváním informací v rovině slovní. Absence jednání v situacích a jejich vývoj pak nutně poznamenávají spád inscenace. Možná je pro herce příliš složité nést ony znaky a současně jednat v situacích.

Také ve výtvarné složce je leccos započato zajímavě – například „zazdění“ Sira Simona a jeho vystupování ven. Jinak by scéně možná prospěl ještě větší důraz na její anglickou čistotu (menší pestrost), aby tak vpád „amerického elementu“ mohl lépe vyniknout. Pokud jde o kostýmy, je velmi nepravděpodobné, když (na rozdíl od svého muže i dcery) odehraje velvyslancova žena celé představení v jediných šatech.

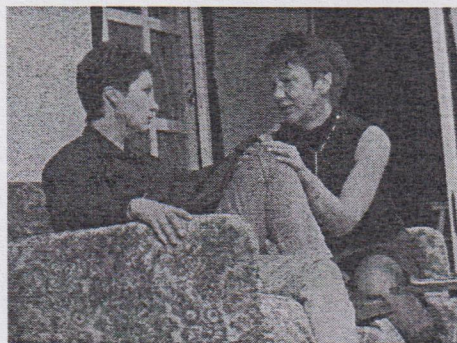
Zcela jasně není vyústění inscenace – zda se ona vražda Philadelphie odehrává v realu nebo pouze ve velvyslancově snu – nasvícení scény bylo totiž podobné, jako při snových sekvencích v průběhu inscenace.

Pro výše uvedené problémy tak jistě zajímavý inscenační pokus uvázl kdesi v půli cesty.

ex

Kontrast dvou světů ?

Divadelní soubor Karla Čapka MěKS v Třebíči nastudoval hru francouzské autorky Pauline Daumaleové *Šťastný nový rok*, kterou před několika lety přeložil Jiří Žák pro Horácké divadlo v Jihlavě, ale jinak u nás není příliš známá. Jistě lze pochopit, proč soubor po této komedii sáhl. Příležitosti pro dvě herečky není až zase tolik a navíc obě postavy této hry – Hortensie a Alexandra – mohou být lákavé svou protikladností, kontrastním přístupem k životu. Na jedné straně Alexandra – řemeslně praktická a reálná. Na druhé straně Hortensie, která neustále předstírá a na něco si hraje. Mohlo by docházet k zajímavému prolínání oněch dvou světů až k rozpadu jednoho z nich, toho předstírajícího. Nutně si ale klademe otázku, nakolik je text inscenátorům oporou, a zda je vůbec možné vybudovat na jeho základě ucelenou inscenaci s čitelným tématem

a vyzněním. Odpověď na tuto otázku není nikterak snadná a jednoznačná.

Rozhodně lepší možnosti poskytuje předloha Janě Kodysové v postavě Alexandry – má reálnější polohu, čitelněji lze sledovat jednání a směřování postavy a herečka tuto linii v podstatě udržuje. Soudě už podle replik, které znějí z jeviště, Jana Kadlecová jako Hortensie to má složitější – znějí místy nepravděpodobně a těžko uvěřitelně. Proč tomu tak je? Jaká vlastně Hortensie je? Není nám totiž od počátku jasné, nakolik předstírá a co všechno je úmysl. Domníváme se, že z počátku by měla předstírat především noblesu, ale zatím působí spíš jako chudinka. Odvíjí se před námi více sled jednotlivostí než vývoj postojů a vztahů – vzájemných i vůči tématu. A co je vlastně vůbec ústředním tématem inscenace? Tím si nejsme tak docela jisti. Ze včerejšího představení se to nejvíce zdálo být o tom, že obě ženy potřebují chlapa. A nic víc. Onen střet obou světů se realizoval jen v náznaku. Nefungovaly tak příliš ani komické situace, které z tohoto kontrastu mohly a asi i měly vyplynout. I proto inscenace postrádala dynamiku a nezbylo tak, než si v hledišti vychutnat pouze některé sice zdařilé, ale izolované situace – například, především díky Alexandřiným přesným reakcím, Hortensiino vyšinutí.

Autentická výpověď

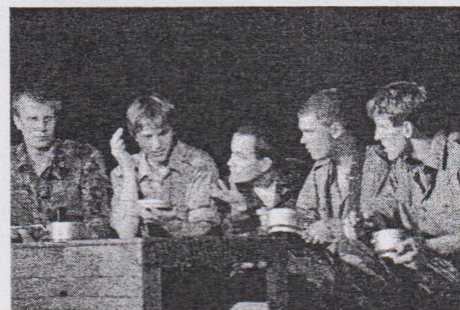
Občanské sdružení PrakOta Řetová se představilo s inscenací hry známého amerického autora Neila Simona *Biloxi Blues* v režii Markéty Světlíkové a rozhodně nás potěšilo. Hra z prostředí výcvikového tábora americké armády v období druhé světové války zaujala současné mladé lidi zřejmě především tím, co má obecnější platnost, co se jich dotýká i dnes. Čím vším se tehdy (a potažmo i dnes) museli prokousat od jinošství téměř k dospělosti.

Všechno, co se na jevišti děje, vychází z herců – z osobností těch kluků. Vychází z jejich autenticity, s níž je ovšem divadelně pracováno a je jistě zásluhou režisérky, kam až dokázala mladé lidi dovést. Je vidět, že hrají, co je zajímavá a co cítí. Vše je nám sdělováno úspornými, jednoduchými prostředky. Jednoduché je i řešení scénického prostoru a přestavby (jen černý samet těsně za „prýčnami“ poněkud rušil – chtělo by to větší odstup). Velmi hezky a funkčně je vyřešen i vstup do bordelu zatažením opony. Odpovídající jsou i kostýmy, snad jen „bundokošile“ seržanta příliš připomíná socialistického „lampasáka“. Ale to jsou jen drobné vady na kráse. Hudebně pohybové předěly působí příjemně a dodávají celku zvláštní „šmrnc“. A vůbec nevádí, že je použita hudba až z šedesátých let.

Herečky vycházely nejsilněji společné scény Eugena Ondřeje Rysky a Daisy Julie Exnerové. Mimořádně, v této roli se dařilo herečce lépe než v roli Roweny, což nejspíš souvisí s onou výše zmíněnou autenticitou projevu a osobnostní zkušeností. Ale v podstatě lze říci, že všichni zúčastnění odvedli kvalitní výsledek své práce.

Zkrátka a dobře – viděli jsme inscenaci, která nás oslovila svým humorem i jímavostí a především osobnostní výpovědí mladého kolektivu a zprostředkovala nám – být především v rovině mimodivadelní – skutečně silný emotivní zážitek.

ex

ex

Základem pro sestavování programu letošní národní přehlídky bylo stejně jako loni 14 postupových krajských přehlídek, na kterých bylo odehráno celkem 109 soutěžních inscenací. Poroty z jednotlivých přehlídek nominovaly celkem 12 inscenací a dalších 18 doporučily k jednání programové rady, která se sešla 3. dubna tohoto roku. Během jednání byla na návrh odborné rady zařazena do programu jednání další dvě představení. Celkový původní soupis inscenací ještě obsahoval tři nerealizované návrhy z roku loňského a jedno doporučení z přehlídky, která nebyla programově postupovou směrem na FEMAD Poděbrady / Divadelní Třebíč. Úkolem programové rady bylo naplnit celkem 21 hracími místy (9 Poděbrady a 12 Třebíč).

Praha měla letos opět dvě postupové přehlídky směrem na FEMAD Poděbrady / Divadelní Třebíč. První z nich pořádala ADA pod názvem POPAD tentokrát v Divadle Pod Úrovní a odehráno na ní bylo 18 soutěžních inscenací. Porota ve složení P. Hurýk, F. Mikeš, J. Palla a M. Strotzer nominovala představení Šedá eminence z Elsinoru aneb Hamlet trochu jinak a doporučila inscenace Strašidla Cantervillská a Můj ubohý Marate. Posledně jmenovaná inscenace nakonec nebyla programovou radou do programu přehlídky zařazena.

Druhou pražskou přehlídkou byla Karlínská Triska, které se před zraky K. Fixové, M. Pokorného a M. Schejbala zúčastnilo směrem na FEMAD Poděbrady / Divadelní Třebíč 5 soutěžních inscenací. Karkulka si vysloužila nominaci, doporučení si odnesla Proměna a Mumraj v zimní krajině. Všechny tyto inscenace se objevily, nebo ještě objeví v programu přehlídky.

Středočeský kraj – Wintrův Rakovník. 8 soutěžních inscenací zhlédla odborná porota ve složení K. Fixová, K. Semerád, M. Schejbal a R. Tůmová. Nominaci si odnesla inscenace Hotel Infercontinental a doporučení Děvčata aneb Krvavá suita. Obě představení již viděli diváci poděbradské části přehlídky.

M. Kotisová, M. Schejbal a V. Zajíc sledovali porotcovským okem přehlídku pro Jihočeský kraj – Dačické kejklování a nominovali ze 6 soutěžních představení inscenaci Portugálie.

Pro Plzeňský a Karlovarský kraj se letos opět konala přehlídka v Horažďovicích. Porota ve složení M. Caltová, F. Hromada a L. Láznovská vybírala mezi 5 soutěžními inscenacemi a nominovala inscenaci Mor. Doporučení na prvním místě a konečné zařazení jako první náhradníci programu si odnesla inscenace Něco o dešti.

Děčínská brána – přehlídka pro Ústecký kraj. Porota ve složení I. Bureš, J. Hraše, M. Strotzer z pěti soutěžních inscenací udělila pouze nominaci, a to inscenaci S vyloučením veřejnosti.

V Ústí nad Orlicí (Zlom vaz po III.) porota pracovala v sestavě F. Praisler, K. Semerád a M. Strotzer a z devíti soutěžních inscenací udělila tři doporučení. První pro Biloxi blues, druhé pro Elektro má lásko a třetí pro Vraždy a něžnosti. Do programu

přehlídky byla zařazena pouze první jmenovaná inscenace.

Amatérští divadelníci z Libereckého kraje se sešli v Lomnici nad Popelkou před zraky odborné poroty ve složení F. Skřípek, J. Stuchlík a P. Vaněk. Inscenace Republika za koně a fotbal aneb Obrázky z dějin národa Havlase Pavlaty si v konkurenci dalších pěti souborů odnesla nominaci a doporučení na prvním místě patřilo inscenaci Proces a Deník zavražděného. Druhá inscenace se do finálního programu národní přehlídky nedostala.

Vysočina – Třeštské divadelní jaro. Telegaficky: J. Brůček, M. Kotisová, V. Zajíc, 13 soutěžních inscenací, nominace pro Šťastný nový rok, doporučení pro Deset malých černoušků a obě inscenace v programu národní přehlídky.

Přehlídka v Kojetíně byla postupovou přehlídkou pro soubory z Olomouckého kraje. V porotě zasedli V. Dvořák, D. Zakopal a V. Závodský, kteří zhlédli 6 soutěžních inscenací. Nominaci si odnesla Kniha džungle, první doporučení Hříbitov slonů (do programu zařazen jako třetí náhradník), druhé doporučení Ještě jednou, profesore (do programu nezařazen).

Červený Kostelec – přehlídka Královéhradeckého kraje. Porota pracovala ve složení J. Císař, F. Laurin a J. Vosecký a měla možnost vidět 11 soutěžních představení. Konečný verdikt zněl: Amatéri – nominace, Zelňačka – první doporučení a Truchlící pozůstali druhé doporučení. Posledně jmenované představení nebylo do programu národní přehlídky zařazeno.

Z Otrokovické forbiny, přehlídky pro Zlínský kraj, vzešla ze 6 soutěžních inscenací nominace pro Maryšu. Porotu na této přehlídce tvořili J. Glosser, R. Švehlík, D. Zakopal a V. Závodský.

Studenec harlekýn naplnilo 6 soutěžících souborů z Moravskoslezského kraje. Porota ve složení M. Dědic, S. Macek, J. Krulíkovský a I. Vavrošová udělila první doporučení inscenaci Jak jsem potkal pštrosa. Inscenace nebyla zařazena do programu přehlídky.

Pětsouborů z Jihomoravského kraje se utkalo v Hodoníně (Divadelní hobblik – Hodonínské divadelní jaro). Představení hodnotila odborná ve které zasedli Z. Čecháček, P. Christov, J. Pitř a D. Zakopal. Nominaci si odnesl Kat a Velkovezír. Doporučení Tracyho tygr a 1 + 1 = 3. První z doporučených představení bylo zařazeno do programu jako druhý náhradník, druhé do programu zařazeno nebylo.

Na návrh odborné rady ARTAMA byly do programu jednání zařazeny ještě inscenace Fajdrarie a Marie. Obě tyto inscenace se objeví, nebo již objevili v programu národní přehlídky.

Další titul, který rozšířil řady inscenací určených k výběru, byla inscenace Alkéstis, která o svoji účast bojovala na brněnské přehlídce Jarní divadelní festival Brno. Porota zde pracovala ve složení A. Bergman, P. Chrystov a V. Michal. Organizátoři přehlídky, však nezaslali krom přihlášky žádné potřebné materiály a to dokonce ani hodnocení inscenace,

takže inscenace sama byla okamžitě vyřazena z jednání programové rady.

Pro úplnost zde uvádím, že v prvním sledu byly zařazeny do jednání programové rady národní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla FEMAD Poděbrady / Divadelní Třebíč i tři inscenace z nerealizovaných loňských návrhů (viz. propozice FEMAD Poděbrady / Divadelní Třebíč 2003) – Hrátky s čertem (inscenaci již soubor nehraje), Limonádový Joe aneb Koňská Opera (se souborem se přes veškerou snahu nepodařilo vejít v kontakt) a Dámská jízda (soubor o účast neměl zájem, protože již pracuje intenzivně na dalších projektech).

Suma sumárum:

- Konalo se stejně jako loni celkem 14 soutěžních přehlídek;
- Na přehlídkách bylo odehráno celkem 109 soutěžních představení (loni 95);
- Na přehlídkách bylo obsazeno celkem 46 porotcovských míst (loni 52), jména některých porotců se několikrát opakovala;
- Nejčastěji v porotě zasedli: Milan Schejbal – Karlínská Triska, Wintrův Rakovník a Dačické kejklování, Milan Strotzer – Praha POPAD, Děčínská brána a Zlom vaz po III. a Dušan Zakopal – Kojetín, Otrokovická forbina a Divadelní hobblik;
- Do jednání programové rady vstoupilo v prvním sledu celkem 34 inscenací, po vyřazení 3 inscenací z loňského roku a 1 s neúplnými materiály a po zařazení 2 návrhů odborné rady, vybírala programová rada ze 32 inscenací;
- Programová rada vybírala z 51 hodin a 10 minut celkového hracího času včetně přestávek (loni ze 42 hodin a 50 minut, předloni ze 40 hodin a 6 minut);
- Do programu přehlídky bylo zařazeno včetně hosta přehlídky 33 hodin a 30 minut celkového hracího času včetně přestávek – FEMAD Poděbrady 13 hodin a 10 minut (loni 12 hodin a 35 minut, předloni 12 hodin) a Divadelní Třebíč 20 hodin a 20 minut (loni 21 hodin 55 minut, předloni 18 hodin 31 minut);
- Odborná porota stráví na poradách v porotově celkem 22 hodin 25 minut (FEMAD Poděbrady 10 hodin a 25 minut, Divadelní Třebíč 12 hodin) a na rozborových seminářích 28 hodin a 30 minut (FEMAD Poděbrady 12 hodin a 30 minut, Divadelní Třebíč 16 hodin). Když k tomu připočteme ještě celkový odehraný čas jednotlivých představení dostaneme se v Poděbradách na 36 hodin a 5 minut, v Třebíči 58 hodin a 20 minut! A to jsou v porotě i taci, kteří absolvují obě části přehlídky, ti tedy stráví práci porotce na národní přehlídce celkem 94 hodin a 25 minut!! (Za to jim patří můj bezmezný obdiv a veliký dík.)
- A snad jsem se v těch číslech moc nezapomotal...

Jan Strejcovský

NOSITELÉ ZLATÉHO ODZNAKU J. K. TYLA V ROCE 2003

Dne 15.4.2003 se sešla komise pro udělování morálního ocenění Zlatého odznaku J.K.Tyla v oblasti amatérského divadla. Na základě předložených písemných návrhů signatářů Statutu pro udělování ZOJKT rozhodla tato ocenění v roce 2003 udělit těmto amatérským divadelníkům v České republice:

Z České obce sokolské **ALŽBĚTĚ PAVLÍNĚ HOLUBCOVÉ** (nar. 1950) vedoucí a herečka Divadelního spolku J.J.Kolář při TJ Sokol Poniklá, za obnovu tradic ochotnického divadla a obětavou práci vedoucí DS .Ochotnické divadlo v Poniklé mělo stoletou tradici, která byla přerušena rokem 1968. V roce 1997 paní Holubcová dala iniciativně dohromady několik zanícených spoluobčanů a ti vznikli a obnovili původní spolek. Od té doby hrají dodnes. Paní Holubcová je duší DS. Nejen že hraje, ale obstarává technické zázemí inscenací a organizuje zájezdy do okolních obcí. Byla také iniciátorkou svépomocí vystavěného přístřešku pro potřeby DS a hlavní dodavatelkou materiálních i jiných požitků. Jako aktivní herečka vystupovala téměř ve všech inscenacích, které soubor připravil.

Z Divadelního centra Podbeskyd (DCP) **DANĚ RYŠKOVÉ** (nar. 1932) čestné členice souboru DUO ve Frýdku-Místku, za celoživotní dílo v amatérském divadle zvláště při výchově mladých herců. Paní Dana Ryšková své ochotnické začátky, jako herečka zkusila v sokolském spolku, později v Družstvu divadelních ochotníků v Místku. Po promoci na Palackého universitě v Olomouci se vrátila už do dramatického odboru ZK Slezan Frýdek-Místek. Stává se představitelkou hlavních ženských rolí (např. Lída Matysová v Kohoutově Takové lásce) a v roce 1958 se ujímá samostatné režie a přivádí do souboru studenty středních škol. Se hrou V. Rozova Člověk hledá radost v její režii soubor postoupil na národní přehlídce v Pardubicích. Kromě činnosti v činoherním souboru pracovala paní Ryšková také v loutkovém divadle v Říši pohádek později v Divadle DUO. S výtvarníkem Aloisem Holáskem založila soubor malých jevištních forem RAPÍR, s nímž se prezentovali na loutkářské Chrudimi a reprezentovali Československo na loutkářském festivalu v Karlových Varech. Trvale se věnuje práci v domovském souboru i v souboru na frýdeckém gymnáziu. Zvláště pak výchově mladých ochotnických herců s nimiž nastudovala Lásky hra osudná od bří Čapků - vítěz krajské přehlídky jednoaktových her.

Z DCP **MARII PATERMANOVÉ** (nar. 1925), čestnou členkou Divadelní společnosti Kozlovice, za příkladnou dlouholetou činnost v amatérském divadle. Divadlo v Kozlovicích začala v roce 1940 jako herečka, později byla 24 let vedoucí divadelního souboru. Působivé role vytvořila na příklad ve hrách : Pasekáři, Hrátky s čertem, Lucerna, Žert vinaře Agaba. Za svou činnost získala paní Patermanová řadu ocenění, jak za své herecké výkony, tak Čestná uznání orgánů lidosprávy a SČDO.

Z TJ OREL **VÁCLAVU MÜLLEROVI** (nar. 1930) z Brna za celoživotní obětavou práci pro amatérské divadlo. K divadlu ho přivedl jeho otec, který se aktivně věnoval jak loutkovému, tak činohernímu ochotnickému divadlu. Později mladý Václav pracoval v DS Svatopluk, Malém divadle ZK Textilana, ve vojenském souboru a ve slavném DS Josefa Skřivana v Brně. Profesionálně jako mistr osvětlovač začal v Pardubicích, později v Divadle bratří Mrštíků v Brně, kde pracuje dodnes. V ochotnickém divadle se činil jako režisér a spolupracoval s řadou souborů v Brně i okolí. Externě přednášel jevištní praktikum na FF University J. E. Purkyně. Známý jsou jeho úzké vazby s organizací Orel, kde organizuje a vede řadu dílen o divadle. Velmi úspěšné jsou jeho semináře o jevištním svícení (Děčín, Němčice n. Hanou, Kojetín, Hronov). Člen porot oblastních i národních přehlídek. Zakládající člen SČDO, člen představenstva SČDO a tajemník oblasti v Brně. Neúnavný dopisovatel Amatérské scény

a autor řady odborných publikací na téma divadelní techniky a jevištního svícení (např. Světlo v rukou režiséra). Za svou dosavadní činnost v amatérském divadle obdržel řadu čestných uznání i nejvyšších ocenění SČDO

Ze SAL SČDO **STANISLAVU STARÉMU** (nar. 1936) ze Společnosti přátel Loutkového divadla Jiskra v Praze-Kobylisích za dlouholetou všestrannou činnost uměleckou i organizační v loutkovém divadle. Je členem souboru více jak 50 let, přišel do něj jako 16 letý. Měl velké zásluhy na tom, že soubor obnovil svou činnost. Formoval jeho složení a jako scénograf, režisér a hlavně jako loutkoherec se výrazně podílel na kvalitě a umělecké úrovni souboru. Za svou činnost obdržel mnoho cen : Zlatý odznak Josefa Skupy, Zlatý odznak SČDO, Čestné uznání za vedení souboru a řadu cen za umělecký projev.

Ze SAL SČDO **MIROSLAVU RYŠAVÉMU** (nar. 1924) vedoucímu Loutkářského souboru PIMPRLE v Praze-Vršovicích za zásluhy o rozvoj amatérského loutkového divadla. V něm začal pracovat v Sokole v Lomnici nad Popelkou, kam následoval svého otce. Později v Praze byl činný v Umělecké výchově. Zásadní význam pro něho mělo setkání s Dr. Janem Malíkem. Byl činný jako herec, režisér i vedoucí v řadě pražských souborů : Zelená liška, Mládi, LD Kováček, PIMPRLE - vedoucí 40 let. V roce 1948 zakládá Ústřední loutkářskou prodejnu v Praze s filiálkami v krajských městech. V roce 1951 byla tato znárodněna. Se souborem KOVÁČEK reprezentuje české loutkářství v zahraničí a na Loutkářské Chrudimi. Vždy usiloval o moderní pojetí loutkového divadla a stal u zrodu SAL, pracoval v jeho předsednictvu, vykonával funkci tajemníka, později předsedy rady SAL. Za celoživotní práci pro amatérské loutkářství obdržel mnoho uznání a ocenění. Např. Zlatý odznak Matěje Kopeckého, Medaili ministra kultury ČSR, Zlatý odznak SČDO, Cenu PhDr. Jindřicha Veselého.

Ze Svazu českých divadelních ochotníků (SČDO) manželům **MARII A JOSEFU HEJRALOVÝM** (narozený 1927) z Divadelního spolku KRAKONOŠ z Vysokého nad Jizerou, za dlouholetou iniciativní práci věnovanou rozvoji ochotnického divadla. Paní Marie Hejralová, dokud ji nepřemohla nemoc, patřila k iniciativním vedoucím členům DS KRAKONOŠ. Od mládí hrála divadlo, recitovala, zpívala, tancovala a později úspěšně režírovala zvláště hry se zpěvy. Byla činná organizátorkou i v SČDO, absolvovala v r. 1983 jeho Režisérskou školu. Pan Josef Hejral je celý život členem DS KRAKONOŠ. 35 let stal v jeho čele, dnes je jeho čestným starostou. Nejen, že hraje a za své vystoupení získal řadu uměleckých ocenění, ale také se vzorně stará o budovu divadla, kde vyrůstal, neboť již jeho rodiče zde domovníčili. V jeho životě se snoubí láska k divadlu s pokorou a skromností. Oba manželé byli také aktivně činní v loutkovém divadle. Patří k těm kdo nabídli prostory a nevšední obětavost souboru ke konání každoročního Krakonošova divadelního podzimu (letos již 34 ročník) jako národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Oba manželé obdrželi řadu morálních ocenění SČDO.

Z SČDO **FRANTIŠKU KLAŠKOVÍ** (nar. 1931) z Troubska u Brna za dlouholetou iniciativní práci věnovanou rozvoji ochotnického divadla. Pan Klačka úspěšně pracoval jako herec i režisér a stal se významnou osobností v amatérském divadle v Brně - člen řady známých souborů : DS Josefa Skřivana,

na, Dělnické divadlo, Divadlo Svatoboj, Ořechovské Tylovo divadlo. S nimi několikrát vystupoval na Jiráskově Hronově. Jako režisér spolupracuje se soubory v okolí Brna. Jako lektor je činný v každoroční Dítě mladých orelských divadelníků. Pravidelný aktivní účastník rozborových seminářů na JH. Zakládající člen SČDO a svého času předseda Jihomoravské oblasti.

Z SČDO **DUŠANU ZAKOPALOVÍ** (nar. 1934) ze souboru AUREKO II z Ostravy za dlouholetou iniciativní práci věnovanou rozvoji ochotnického divadla. Začínal s ochotničinou v Sokole v Želechovicích nad Dřevnicí, později během studia v bývalém Gottwaldově, v Praze ve Vagonce Tatra Smíchov. V Ostravě pak ve významných souborech Vítkovických železáren a v hršovské chemičce, s nimiž vystoupil několikrát na JH. V souborech pracoval jako herec, režisér, dramaturg, člen vedení souboru. Často asistoval profesionálním režisérům. Pravidelný účastník soutěže monologů a několika násobný vítěz mužské kategorie a obdobného Cyranova kordu. Aktivní propagátor Divadla jednoho herce. V roce 1983 absolvoval Režisérskou školu SČDO a stal se zakladatelem Klubu režisérů SČDO, dnes dlouholetý vedoucí jeho rady. Iniciátor, organizátor a vedoucí vzdělávacích seminářů připravovaných SČDO. Člen porot regionálních i národních přehlídek. Zakládající člen SČDO v Ostravě, dnes místopředseda SČDO. Obdržel řadu uznání a cen za svou tvůrčí hereckou práci i nejvyšší morální ocenění SČDO (Zlatý odznak SČDO, čestné členství). Spolupracuje s několika soubory v Ostravě a je lektorem dramatického oboru Lidové konzervatoře.

Z Volného sdružení východočeských divadelníků (VSVD) **JIRÍMU KUBINOVÍ** (nar. 1933) z Divadelního souboru v Červeném Kostelci za celoživotní věrnost ochotnickému divadlu a vynikající uplatnění hereckého talentu. Dlouholetý člen domácího souboru a hostující člen divadelních souborů v Hronově a Náchodě. Vedle své úspěšné herecké činnosti také režíruje a několik let se svou manželkou vedl dětský divadelní kroužek při Základní škole. Vytvořil řadu vynikajících rolí, za které byl mnohokrát oceněn na různých přehlídkách. S hronovským souborem reprezentoval české amatérské divadlo několikrát v zahraničí. Za svou ochotnickou činnost obdržel Čestné uznání Okresní odborové sekce pro divadlo. Je dlouholetým členem divadelního výboru.

Z VSVD **ANTONÍNU LAUTERBACHOVÍ** (nar. 1912) pedagogovi, spisovateli, divadelníkovi, za celoživotní věrnost ochotnickému divadlu a vybudování významné divadelní tradice v Chlumci nad Cidlinou. Divadlem byl okouzlen a zcela uchváten už ve svých gymnaziálních letech. Jak říká sám „...úplně jsem propadl strhujícímu kouzlu divadla, které mě vzalo za srdce. I když se mi tento životní sen nesplnil, u divadla jsem přesto zůstal, aspoň jako jeho oddaný ochotník.“ Jako pedagog využil příležitosti věnovat se v rámci veřejné kulturní činnosti ochotnickému divadlu v Chlumci nad Cidlinou, které zde mělo bohatou tradici již od Klicperových časů. V třicátých letech pan Lauterbach s přítelem režisérem Cónem uvádí s velkým úspěchem satirickou revue Bomba do Cidliny, zaměřenou na německý nacismus. Na chlumeckých ochotnických prknech sehrál stovku rolí a rolíček. Hrál také po boku hostujících profesionálů (Kohouta, Fabiánové a dalších). Uplatnil se však také jako režisér a dramatik (např. ze života V.K. Klicpery „Z urny století“; Český rok na vsi ...). Hojně je i Lauterbachova publikační činnost. O jeho dramatické texty projevoval zájem televize i rozhlas.

PO DESETI LETECH OPĚT NA NÁRODNÍ PŘEHLÍDCE V TŘEBÍČI

Rozhovor s Martinem Drahovzalem, uměleckým šéfem
a režisérem Malého divadla Kolín

O Malém divadle Kolín nebylo dlouho slyšet. Naposledy se na národní přehlídce objevilo před deseti lety s inscenací Limonádový Joe, se kterou soubor postoupil na Jiráskův Hronov. Co se s Malým divadlem těch deset let dělo?

Po Hronově následoval konec staré éry Malého divadla. Režisérka spolu se starými herci za sebou zavřeli dveře a zůstali jsme tři, já, Václav Bartoš a Eva Kobercová. Následovaly tři krušné roky. Začínali jsme od nuly, neměli jsme kde hrát, nebyli ani lidi, kteří by hráli. Neměli jsme finance, techniku, zkušenosti, nic. Já jsem „vyfasoval“ režii, aniž bych předtím měl nějaké zkušenosti. Ale zařekli jsme se, že divadlo bude pokračovat, a jednou se dostaneme tam, kde jsme byli. A to je právě dnes. To, že jsme se po deseti letech vrátili do Třebíče, je pro mě zadostiučinění za naše desetileté úsilí.

Text, který jste dnes hráli vznikl během improvizací na zkouškách. To si nedovedu dost dobře představit... Tento systém práce jsem si vyzkoušel už s dětmi z dramatického kroužku, vychází to vlastně z dramatických her. Já vymyslím kostru příběhu. Pojmenuji jednotlivé situace, na jejichž základě herci improvizují, celé si to zapisují. Tentokrát jsem vyšel z textů Oskara Wilda, a protože mi ani jeden nevyhovoval, nechal jsem se jimi inspirovat. Vznikla mi tak hromada poznámek a začal jsem psát scénu po scéně. Nikdo nevěděl, jak to dopadne. To jsem věděl jenom já. Finální podobu textu jsem hercům přinesl až pár týdnů před premiérou.

Jak dlouho jste text psal?

Je to budu muset chvíli zamyslet... od podzimu do jara. Pracujete na inscenaci, škrtáte, upravujete nebo se od premiéry nezměnila?

Jsou tam dílčí, kosmetické úpravy. Ale ten problém je ve mně, v autorovi textu. Mně se dobře škrta v textech jiných dramatiků, ale v mém je mi lito každé věty.

Také o Vás vím, že kromě Malého divadla režuruje v souboru Mrsta Prsta v Kouřimi...

Soubor funguje od roku 1999, jsou to všechno žáci literárního dramatického oboru ZUŠ v Kouřimi, kde učím dramatickou výchovu. Na začátku dubna proběhla premiéra nové hry, která se jmenuje Panika. Panika? Panika! Je to parodie na komedie 60. a 70. let. Jedná se o přeapadení banky uprostřed Paříže, které se příliš nedaří. Na divadelní přehlídce v Sádské jsme za inscenaci získali cenu za režii. Momentálně uvažujeme o Honu na čar-

dějnice. Máme za sebou dvě komedie a chtěli bychom se vrátit k dramatu.

Co dalšího připravujete s Malým divadlem?

Pustili jsme se do textu napsaného podle knihy Soudné sestry Terryho Prachetta, který také hraji v Divadle v Dlouhé. Premiéra by měla být příští rok na jaře.

Poslední otázka. Co dělá amatérský režisér v soukromém životě, čím se žije?

Amatérský režisér je původním povoláním učitel, takže polovinu svého času strávím ve škole. Učím děti ve druhé třídě a dějepis, dále učím na ZUŠ dramatickou výchovu. Ale protože mě školství neuziví, pracuji pro Český rozhlas Region a další media.

sb

ŠTASTNÝ NOVÝ ROK POPŘÁL DS KARLA ČAPKA

Třešský divadelní soubor se na přehlídce představil s komorním dramatem francouzské autorky Pauline Daumalové „Šťastný Nový rok“. Dvě ženy ve zralém věku, které by se v běžném životě neselekaly, svede dohromady náhoda, nebo spíše nehoda – prasklé vodovodní potrubí. Instalérka a svérázná žena Alex (Jana Kodysová) je tak nucena trávit čas se sobeckou Hortensií (Jana Kadlecová). Diváci měli možnost zhlédnout třetí reprízu (inscenace měla premiéru na divadelním festivalu v Třebíči, kde soubor získal plných sto procent v hodnocení diváků). Autorem scénáře a režisérem je Milan Šindelář, herec Horáckého divadla v Jihlavě, který inscenaci nazkoušel se svými kolegy z divadla.

Jak a kde jste vůbec objevili tento dramatický text?

Milan Šindelář: Hru jsme objevili zhruba před čtyřmi lety, měla původně premiéru v Horáckém divadle v Jihlavě. Loni na podzim jsem měl chvíli času, tak jsem chtěl zkusit, jestli na to máme jako soubor a já samozřejmě režijně. Táhnout představení ve dvou není zase tak jednoduché, takže jsme si řekli, že to vyzkoušíme i s tím, že třeba v průběhu zkoušení dojdeme do jedné třetiny, zjistíme, že to nejde – a necháme toho.

Čím vás text zaujal?

MŠ: Myslím si, že je to hodně lidská hra. Je to i o vztazích mezi lidmi, kdy je jeden přesvědčen o tom, že je víc, než druhý. Nakonec zjistí, že v lidských problémech jsou na tom stejně, ať už jsou to ti nahoře nebo ti dole.

Jana Kodysová: Já si myslím, že je tam spousta konfliktů, svým způsobem i slovního humoru. Je to hodně ze života, alespoň pro nás, my to tak vnímáme. Je to taková houpačka, kdy se to někdy všechno... (a nemám slušné slovo). A někdy je zase líp.

Jana Kadlecová: Jsou tam velká životní moudra. I přes komediální situace se dostanete k místům, kdy třeba i nám trne, když to máme hrát, protože je to ze života.

JKo: Já si myslím, že každý v životě zažil nějaké průšvihy a v tomhle jsme si asi porozuměli. Doufám, že i Janě se hraje stejně dobře jako mně.

JKa: Určitě. Když už se o tom bavíme, tak i typově je to dobře obsazené, protože každá z nás se ve své roli nacházíme. Poznáváme v ní vlastní já.

Upravovali jste nějak podstatně text?

MŠ: Někjak drobnější úpravy jsme samozřejmě udělali, ale jinak jsme ho zachovali.

Text může vybízet k improvizaci, navíc pokud jste zmínili, že jsou vám role velmi blízké a že vystihují určité životní situace, které důvěrně znáte...

JKo: Tohle je text, který napsala herečka, pokud se nemýlím. Trošku nás to na začátku děsilo, jestli vůbec budeme schopné se ho naučit, ale všechno vyplývá z těch situací. Takže se držíme přesně textu a nakonec člověk zjišťuje, že to takhle může být, že to funguje. Jednotlivá slovíčka mají svůj smysl i řád, takže improvizace nebylo třeba.

Přemýšleli jste nad okruhem diváků, které by mohla inscenace nejvíce oslovit?

MŠ: Je to spíše pro lidi ve středním věku a pro ty, kteří už mají nějaké životní zkušenosti za sebou. Ti diváci, kteří viděli dnešní představení, byli převážně velmi mladí a ti mají o životě trochu naivnější představy. Vtip, co ve hře je, zřejmě ocení spíše diváci, kteří už jsou třeba pětkrát rozvedeni. *A pro vás osobně? Je ve hře nějaký nejsilnější moment, nebo téma, myšlenka, vznešené řečeno „poselství“, které je vám blízké, nad nímž přemýšlíte a myslíte si, že je podstatné a rozpoznatelné i pro ostatní, tedy diváky?*

JKa: Já si myslím, že to nejpodstatnější je řečeno v momentě, kdy sedíme u toho křesla. Každý má svoje představy o životě, chce ho mít co nejhezčí, ale najednou zjistí, že to nejde až tak jednoduše, ale i přesto se snaží, aby nějakým způsobem fungoval, aby měl rodinné zázemí, přátele, aby nezůstal sám. Nejhorší je představa, že člověk zůstane sám, to je velmi silný moment.

MŠ: Ta hra vypráví o toleranci a o chápání jeden druhého, protože obě dvě vidí ze začátku jenom každá sama sebe, svůj problém, a to ostatní je mimo. Ale najednou zjistí, že mají mnoho společného.

JKo: Každý máme své představy a problémy a chceme prožít život nejlépe, jak dokážeme.

Jaké jsou ohlasy na vaši inscenaci?

MŠ: Myslím si, že normální diváci ji přijali a nenormální diváci – jako je třeba porota – nám určitě něco vytknou, na to jsme připraveni.

-fis-

BAŽANTI V TŘEBÍČI

S herci divadelního souboru PrakOta Řetová jsme se sešli v šatně po jejich představení hry Neila Simona Biloxi Blues. V uvolněné atmosféře celý soubor odpovídal na pár otázek – a to se podařilo zachytit. *Váš soubor působí v Řetové. Můžete říci, kde ji najdete?*

Je to malá víska na půl cesty mezi Českou Třebovou a Ústím nad Orlicí.

Jak se stalo, že jste se ocitli právě v Řetové? (Všichni členové souboru studují v Praze – pozn. red.)

Všichni jsme chodili na gymnázium Jana Keplera v Praze, kde jsme hráli ve školním divadelním souboru, který vedla paní Markéta Světlíková. Občas jsme jezdili za ní na její chalupu v Řetové. Když se paní Světlíková odstěhovala do Řetové natrvalo, rozhodli jsme se nepřerušit naše kontakty a v Řetové jsme začali připravovat naši první inscenaci, kterou je právě Biloxi Blues Neila Simona.

Kdo tento text vybral – režisérka nebo herci?

Hru přinesla paní Světlíková a nám se všem okamžitě zalíbila a chtěli jsme ji inscenovat. To jsme ale netušili, že za každé odehrané představení budeme platit autorský honorář 100 dolarů, což je pro nás, studenty, opravdu hodně peněz. Snažili jsme se autora „zlomit“ s poukazem na to, že jsme amatéři, ale bohužel se to nepodařilo.

Na Divadelní Třebíči jste poprvé. Jaké jsou Vaše dojmy?

Líbí se nám atmosféra přehlídky. Je poznat, že už má tradici a o soubory je tu dobře postaráno.

Viděli jste některé z předchozích představení?

Byli jsme na odpoledním představení Šťastný nový rok v podání třešského souboru a líbilo se nám. Program přehlídky je dost pestrý. Jsou zde zkušené soubory, které si mohou vybírat z široké nabídky divadelních her, protože v nich působí lidé všech generací. Naše dramaturgie je limitována naším věkem, životními zkušenostmi i materiálními možnostmi.

V závěru se všichni shodli, že základem jejich souboru jsou přátelské vztahy. Prozdělali, že rádi cestují, chodí do přírody, mají rádi zvířátka a také rádi sportují (zde nastal menší problém, protože se nedokázali shodnout, který ze sportů mají nejraději – asi je to squash). Všem, kteří se chtějí o jejich souboru dovědět víc, doporučuji, aby navštívili jejich webové stránky www.prakota.org

sš

DNES UVIDÍTE

Prerovské divadlo Dostavnik se na Divadelní Třebiči už několikrát představilo s inscenacemi, ve kterých mohli jeho členové uplatnit své pěvecké a taneční schopnosti. Na prvním ročníku DT vystoupili prerovští divadelníci s inscenací Žebrácké opery, v roce 1995 s inscenací Jánošík podle Vivaldiho, v roce následujícím s hudební komedií Suchého a Šli-tra Šest žen Jindřicha VIII. V roce 2000 zahráli Perly Hodži Nasredina a v roce 2001 inscenaci Casanova aneb Láska bez reklamy. V letošním roce se soubor odklonil od muzikálové linie a zvolil si text Dagmar a Václava Martincových **Kniha džungle** – úpravu známého díla Rudyarda Kiplinga.

Rudyard Kipling – anglický básník, prozaik a novinář – se narodil 30. 12. 1865 v Bombaji v umělecky orientované středostavovské rodině. V letech 1871-81 navštěvoval soukromé školy v Anglii, poté se vrátil do rodné Indie, kde pracoval jako novinář (původně pro noviny psal své první básně a povídky). Cestoval po Oceánii, Číně, Japonsku a severní Americe, několik let žil v americkém Vermontu, kde se oženil. Koncem 90. let a začátkem století vykonal další cesty – mj. reportérské výpravy do jižní Afriky v době burských válek.

Od roku 1902 se usadil v jihoanglickém Sussexu. V roce 1907 byl vyznamenán Nobelovou cenou.

Kromě málo výrazných cestopisných črt zanechal Kipling obsáhlé, leč hodnotou nevyrovnané dílo básnické. Těžiště jeho tvorby však leželo v próze, a to spíše v novelách, povídkách, bajkách a pohádkách než v rozsáhlejších výpravných románech. Vrcholem Kiplingova prozaického díla zůstanou bezpochyby jeho dvě Knihy džunglí. Do autentického, autorovi povědomého rámce nádherné i nebezpečné indické vegetace zasadil Kipling cyklus zvířecích bájí, zčásti soustředěných kolem postavy člověčího mláděte Mauglího, vyrostlého mezi selmami džungle. V Knihách džunglí se zrcadlí svět zvířat a lidí na základě pevného a správného tradičního systému, probíhá zasvěcení do rituálu společenského života a hledají se hodnoty, jimiž se člověk může řídit a zároveň být užitečný.

Divadelní soubor NaKop Tyjatr Jihlava obohacuje národní přehlídku o žánr, který je na ochotnických jevištích poměrně vzácný. Nastudoval detektivní hru Agathy Christie **Deset malých černoušků**.

Agatha Christie se narodila 15. září 1890 v Ashfieldu, v přímořském letovisku Torquay v jižní Anglii. O její vzdělání se do jejích 16 let postarali rodiče – teprve v roce 1906 odjela studovat do Paříže. Zvažovala hudební kariéru, ale pro svoji ostýchavost před publikem od ní nakonec ustoupila. Jako dítě četla Agatha mnoho detektivních příběhů a spolu se sestrou si také vymýšlely svoje vlastní. Byla to sestra Maggie, kdo vyprovokoval Agathu k napsání detektivního příběhu.

Svou první detektivku Záhada událost ve stylem sídle napsala za první světové války, když pracovala jako ošetřovatelka v anglické vojenské nemocnici. Knihu zprvu odmítli vydat tři nakladatelé, a když konečně v roce 1920 spatřila světlo světa, prodalo se jí jen asi

2000 výtisků. Popularitu jí přinesl až román Vražda milionáře Ackroyda vydán v roce 1926. Agatha Christie vytvořila dvě nesmrtelné postavy: komického kníratého belgického detektiva Hercula Poirota a podšitou slečnu Marplovou, jejichž pátrací metody se v základě liší (Poirot je "logik", kdežto slečna Marplová vychází z intuice a gruntovní znalosti lidské povahy), ale napsala i řadu detektivek, v nichž vystupují i jiní hrdinové.

Stěží lze spočítat, kolik knížek Agatha Christie přesně napsala, především proto, že se povídkové sbírky částečně překrývají, ale úhrnem to činí kolem 70 románů a asi 32 sbírek povídek. Pod pseudonymem Mary Westmacottová podnikla i několik exkurzí do světa "vážné" literatury. Řadu divadelních her (celkem 16) zahájilo v roce 1943 drama Deset malých černoušků (stejnomený román napsala už v roce 1939), ve kterém k řešení záhady přispívá dětská říkanka.

Agatha Christie zemřela ve svém domě ve Wallingfordu 12. ledna 1976. Její dílo ale žije dál. Od roku 1920 se prodala více než milarda jejích knih a inscenace jejich her stále nacházejí své diváky.

Zoltán Egressy. Básník, překladatel a dramatik Zoltán Egressy (1967) vystudoval původně obor maďarštiny-dějepis. První literární pokusy učinil jako básník, ale známým se stal až jako divadelní autor. S velkým úspěchem byla v roce 1998 v Katonově divadle a v režii Andora Lukátse uvedena jeho Portugálie, která je divácky velmi úspěšná (byla i zfilmována). Také Egressyho nejnovější hra Modrá, modrá, modrá (2000) rozebírá vnitřní vztahy uzavřeného společenství. Příběh zasazený do cirkusového prostředí vypráví o rozpadu podniku založeném na rodinném svazku. Hra je složena z řetězů anekdotických epizod pro autora tolik charakteristických a postavy promlouvají autentickým všedním jazykem.

O hře. Egressyho hra **Portugálie** je tragikomedií ze současnosti. Její děj autor zasadil do smyšlené maďarské vesnice, která je reáliemi i atmosférou podobná těm našim a zřejmě funguje jako věrohodný zástupce kterékoli jiné postkomunistické země střední Evropy. Egressy nesoudí ani neglorifikuje své hrdiny, není šízravě kritický ani přehnaně přívětivý, ale s přiměřenou dávkou přesnosti i nadsázky, pochopení i odstupe modeluje důvěrně známé situace z důvěrně známého světa, které lze bez obtíží brát za své. Výchozí situace je jednoduchá: do zapadlé vesnice přijíždí třicetiletý intelektuál z hlavního města, prožívající právě krizi manželství a smyslu života, a zaplete se tu s dcerou hospodského. Všechno plyne jako ve všední den, bez velkých slov a gest, v atmosféře opakujících se situací, na kterých se podílí několik málo figurek, potkávajících se v místní hospodě. Stereotyp naruší místní "frajer" Řepa, který zabije údajného trýznitele kamarádovy dcery. V tu chvíli se situace zlomí a návrat k "normálu" je obtížný...

Zdá se, že Egressyho text je záměrně psán bez viditelných návodných akcentů, takže si lze svobodně vybrat, co a jak z něj vyčteme. Text Portugálie inscenovalo několik českých profesionálních divadel, jejichž inscenace zdůrazňovaly různé aspekty hry. Třebíčští diváci měli v nedávné době možnost zhlédnout inscenaci Činoherního klubu, která se vyznačovala především výbornými hereckými výkony.

DNES

Čtvrtek 15. května 2003

10.00 hod. Velký sál Národního domu
Divadlo Dostavnik Prerov
Dagmar a Václav Martincovi
KNIHA DŽUNGLE

13.30 hod. Malý sál Národního domu
Rozborový seminář

15.00 hod. Velký sál Národního domu
NaKop Tyjatr Jihlava
Agatha Christie
DESET MALÝCH ČERNOUŠKŮ

17.30 hod. Malý sál Národního domu
Rozborový seminář

20.00 hod. Velký sál Národního domu
DS Tyl Dačice
Zoltán Egressy
PORTUGÁLIE

22.30 hod. Malý sál Národního domu
Rozborový seminář

ZÍTRA

Pátek 16. května 2003

10.00 hod. Velký sál Národního domu
Černí šviháci Kostelec nad Orlicí
Josef Tejkl
AMATÉŘI

14.30 hod. Velký sál Národního domu
Rádobydivadlo Klapý
Ladislav Valeš podle P. O. Enquista
FAJDRARICIE

17.30 hod. Malý sál Národního domu
Rozborový seminář

19.30 hod. Velký sál Národního domu
Divadelní spolek Krakonoš Vysoké nad Jizerou, Petr Pýcha
REPUBLIKU ZA KONĚ A FOTBAL
aneb **OBRÁZKY Z DĚJIN NÁRODA**
HAVLASE PAVLATY

23.00 hod. Malý sál Národního domu
Rozborový seminář

Naše redakční ucho zaslechlo...

(Před představením „Strašidla Cantervillská“)

Kdo bude rušit, toho vynesu v zubech. A jinak – já se jmenuju Dejl a jsem ředitelem základní školy. Jaroslav Dejl

Zpravodaj XII. národní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Třebič 2003. • Redakce: Simona Bezoušková, Blanka Fišerová, Radim Svoboda, Stanislava Štěpánková • Fotografie: Ivo Mičkal • Vydává Městské kulturní středisko v Třebíči • Sazba FIBOX • Náklad 200 výtisků